

Boukje Schweigman wringt in 'Tussen' haar publiek uit

Theater Tussen van Boukje Schweigman. Gezien 19/2 Frascati, Amsterdam. Tournée t/m 15/4. Inl: viarudolphi.nl

●●○○○

Door WILFRED TAKKEN

Via een omweg komt het publiek op het donkere podium terecht. Om de paar minuten een doffe bons, alsof iemand in de duisternis gestruikeld is. Een spot belicht vervolgens her en der mensen in tunieken die zijn omgevallen en nu bewegingloos tussen het publiek liggen. Na een tijdje valt een doek en doemt in de schemering een ontluisterend grijze tribune op. Iedereen gaat toch maar gewoon zitten. Jammer.

Boukje Schweigman, die sinds 2003 bijzonder beeldend bewegingstheater maakt, werkt voor haar nieuwe voorstelling, *Tussen*, samen met de Japanse danser Kenzo Kusuda, en vijf jeugdige bewegingsdansers. Helaas niet op een bijzondere locatie, of met een bijzondere op-

stelling, zoals in eerdere voorstellingen, maar gewoon in de zaal.

Na de prélude met de vallende mensen, zien we op het podium dunne lichtstralen die handen of een voet vangen. Dan, wederom in de schemering, krioelt de groep als wormen over elkaar. Nog wat variaties, met als constante dat een individu steeds uit de groep tracht te ontsnappen. Kusuda is de enige die dat lukt. Hij krijgt een duet met Schweigman, dan een solo, terwijl de anderen op een rij achter hem staan, rug zaal.

Mede door Kusuda's sterke, goeroe-achtige aanwezigheid heeft *Tussen* iets Oosters mystieks, met de bijbehorende ernst en prentie. Bovendien is Schweigman met hem nog dichter tegen de moderne dans aangeschoven. Voor echte moderne dans is haar bewegingstaal echter te clichématig en zijn de meeste uitvoerenden niet goed genoeg: bij Kusuda steken de anderen af als lompe beginnelingen.

Veel duisternis, vage scheme-

ring, en extreme lichtwissels die de waarneming vertekenen en alles een droomachtige waas geven. Ieder nummer wordt zo lang gerekt tot de laatste druppel aandacht uit de toeschouwer is gewrongen. Net als de ritmische muziek van altviolist Oene van Geel is de voorstelling dan ook minimalistisch: repetitief met langzame, kleine verschuivingen. Wat blijft hangen zijn een paar mooie beelden.

Je kan er het ontstaan van het leven in zien: van wormachtigen en amfibieën tot hogere vormen. Kusuda is dan de eerste staande mens. Je kunt *Tussen* ook beschouwen als een eerste ontmoeting tussen nieuwe wezens en de mensen in het publiek – zoals eerder bij Schweigman. Als in de dierentuin staren de wezens op het podium naar ons, en wij staren net zo naar hen. Ze schuiven als zeehonden naar de tribune toe, en kruipen tussen de toeschouwers door naar boven.